

(א) [לעיל עב: נדה מא:]
(ב) [עין חוס' לעיל עב:
ד"ה בשעת], (ג) [פסחים
מה:], (ד) [עין חוס'
לעיל יג: ד"ה תקרובת
ותוס' פסחים עב. ד"ה
מיקון], (ה) [ז"ל דתנן,
ו) עוקצין פ"ג מ"ג נדה כ:
ע"ש], (ו) [לעיל עב: עד:],
(ז) [בכורות ט: מנחות קא:
פסחים (שמות יב'), (ח) [פסחים
כג:], (ט) [עין חוס' ז"ק
עו. ד"ה פרה],

(ט) טומאת בית הסתרים היא וטומאת בית
 הסתרים לא מטמא אמר ליה אף לדידי
 קשיא לי ושאלתיה לרבי אבא בר ממל
 ואמר לי ^ההא מני רבי מאיר היא דאמר
 טומאת בית הסתרים מטמא אמר ליה ולא
 זימנין סגיאין אמרה קמאי ואמרי ליה שני
 ליה לר' מאיר בין טומאה דבעיא הכשר ובין
 טומאה דלא בעיא הכשר אמר רבא ומאי
 קושיא דלמא בשהוכשר אמר ליה רבה בר
 רב חנן לרבא למה לי הכשר הרי מטמא
 טומאה חמורה אגב אביו אמר ליה כשישימש
 מעשה עץ שימש אמר אביו הרי אמרו
^אאיכא כופת שאור שיחדה לשייבה בטלה טומאתה
 לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא
 ממצינו לאוכלין שמטמאין טומאה חמורה
 כשישימש מעשה עץ שימש ^האמר אביו הרי
 אמרו ^התקורבת עבודת כוכבים של אוכלין
 מטמאין באוהל טומאתה לאו דאורייתא
 דאי סלקא דעתך דאורייתא ממצינו לאוכלין
 שמטמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה
 עץ שימש אמר אביו הרי אמרו ^בחבורי
 אוכלין ככלים דמו טומאתן לאו דאורייתא
 דאי סלקא דעתך דאורייתא ממצינו לאוכל
 שמטמא טומאה חמורה כשישימש מעשה
 עץ שימש ^אל רב פפא לרבא הא ^הדתניא
^החלב נבלה בכפרים צריך מחשבה והכשר
 טומאתו אגב כוליא לאו דאורייתא דאי סלקא
 דעתך דאורייתא ממצינו לאוכל שמטמא
 טומאה חמורה כשישימש מעשה עץ שימש
 אמר רב מתנה הרי אמרו ^בבית שסככו
 בזרעים טהרו טומאתו לאו דאורייתא דאי
 סלקא דעתך דאורייתא ממצינו לזרעים שמטמא
 טומאה חמורה כשישימש מעשה עץ שימש:
 ר"ש מטהר: מה נפשך ^האי מיתה עושה
 ניפול ליטמא משום אבר מן החי אי אין
 מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן
 הנבלה ר"ש ארישא קאי האבר והכשר
 המדולדלין בבהמה מטמא טומאת אוכלין
 במקומן וצריכין הכשר ורבי שמעון מטהר
 אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן מ"ט דר"ש
 אמר קרא ימכל האוכל אשר יאכל
 אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי
 אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו
 לאחרים

שומאתה לאו דאורייתא. תימא
 דאי לאו מדאורייתא
 בצטלה אמאי מותר להניחה ציטו:
בית שסבכו בויעים מהרו.
 מכאן קשה על פירוש רבינו
 שמואל בפ"ק דסוכה (דף ג:) לאמר
 ירקות שאין יולא בהן ידי חובתו
 בצטחא חזן חוץנץ בפני הטומאה לא
 מביאין העומאה ופוסלין הסוכה משום
 ואזיר פירוש ולא משום סכך פסול
 דסכך פסול בצרבעה ואזיר בשלשה
 ואמר התם מאי טעמא כיון דכי יבשי
 מפלי כמאן דמפרשי דמו ופירש רבינו
 שמואל דהא דקאמר מאי טעמא לאו
 אחין חוץנץ בפני הטומאה קאי משום
 דהוי אוכל ומקבל טומאה קאי חוץ
 בפני הטומאה אלא אפוסלים את
 הסוכה קאי וקשה לפירוש דהכא
 משמע דטבלי לגבי בית ולא מקבלי
 טומאה ומיהו יש לומר לפירוש דמילי
 מיילי קתני ואין חוץנץ לאו כסכך בהם
 קאמר אבל מכל מקום לא היה צריך
 לפרש כן דאיכא לפרושי כשסיכך בהן
 ואלא מקבלי טומאה והאי דאין חוץנץ
 כדמפרש התם משום דכי יבשי נפלי
 וכן פירש בקונטרס שם:

לעזי רש"י

מוטי"ל. גוש (של שאור).

ה הֵיכָן קָבֵל טוֹמָא
מֵאִיּוֹ מִבְּחֻבּוֹר: **ו** וְכִשְׁ
זוֹ שֶׁבֶר שִׁמְעָא לִי
שֶׁמְטָמָא כְּנֻכָּה הֵיכָן
שֶׁשִּׁשְׁמִשׁ שָׁבֹה וְכֵן כְּחֹב
כְּסָפִי כִי: **ז** שֶׁאֵין
אֲבָרִי מִשְׁמֵ כְּלוֹם עַד
אוֹתוֹ בֶּשֶׂר: **ח** גַּם שֶׁכְּסָפִי
כִי לֹא נִמְצָא מִלֹּת
אֵלּוּ: **ט** שְׁהָיָה יְחִידָה לִי
עַד לְחֻמְרֵי שְׁמִי עֵשֶׂת
וְזוֹמַר אֲנִי: **י** וּמִשֵּׁן
לְתוֹלְדָא עוֹלָם וְכֹר:
יא אֲנִי אֲמָרוֹ תְּרִיבִי
עַד לִי אוֹכְלִיךְ מִטְמָא
בְּצִוֵּי לְדַלְפִּינִי לִי מֵוִיכָאֵל:
וְכַח מִתִּים מִה מֵה טִמְאָא
בִּהְלָךְ אֶת תְּרִיבִי: **יב**
מִטְמָא אֶת תְּרִיבִי אֲנִי
אֲמָרוֹ יֵאָדָר וְקִסְמָא אֲנִי
אֲמָרוֹ יֵאָדָר טְרִמָאֵהוּ
יג מִשּׁוֹם מִגַּם נִבְלָה אֲבָב
כְּרִילָא שֶׁכְּתוּבִילָא מִסְּנוֹת:
יד טְמוֹת בִּי
וְהוֹדֵא: **טו** אֲמָן עֶרֶךְ
הַכֶּשֶׁר וְהוֹ לַעֲנִין טוֹמָא
אוֹכְלִיךְ אוֹכֵל אוֹתוֹ וְהִנֵּה
אֶת הַכֶּשֶׁר הֵיכָן הֵיכָן
מִצְאֵתִי כִי: **טז** הֵי
אֲמָרוֹ בֵּית שֶׁסְכֵכּוֹ בּוֹרְעִים
הַזֶּה בֵּית כְּלוֹמֵה הֵיכָן
יז בְּטֵל הַדּוֹרִים וְנִשְׁעָה
אֵל: **יח** כּוֹתְלֵי וְשֵׁלָא
אֵל: **יט** וּמִטְמָא אֶת וְכִלְיָא
אֵל: **כ** לִטְמָא אֶת וְכִלְיָא
דְּאִירֹוּתָא אֵל וְכִלְיָא דְּרַסִּי
בֵּית שֶׁסְכֵכּוֹ בּוֹרְעִים טְהוֹר
לְלוֹמֵר טְהוֹר מִטְמָא
אוֹכְלִיךְ וְנִשְׁעָה עַד:

עושה אותה בצטל מתורת אורל ונעשה עץ: **הרי אמרו תקרובת עבודת כוכבים על אוכלין מטמא בזה**. ויזקאמר צדיי אומר אני טומאה זו לאו דאורייתא וקרא אסמכתא בעלמא: **דאי דאורייתא**. מניין אוכלין סקופן לטמא אדם: **מעשה עץ**. שאסורים בהנאה ובטלו מאכילה ונעשו כעצים הנעבדים: **הרי אמרו**. באלו עוברין (פסחים מה): **הצורי אוכלים**. שזכלים הרי הם ככלים ואם נגעה טומאה בצורל נטמא הכלי דתנן (פס) בלך שבצדקי עריבה לענין הטומאה אם רואה בקיומו הרי הן כעריבה ואומר אני טומאתו זו שהוא נעשה כלי ואם נגע בזמם חור ומטמא אדם לאו דאורייתא: **חלב נבלה**. דבהמה טהורה אינו מטמא כנבלה דנפקא לן¹ מיעשה לכל מלאכה [ויקרא 11] ולענין לקבל טומאה מן הנבלה או מן השדך: **כפרים**. שעמם מועטין וחלב לאו בר אכילה הוא אפילו לעובד כוכבים אלא ע"י דחק: **צריך מחשבה**. והיו אוכל ויכין דחלב יורד לתורת אורל ואמר איני טומאתו אבז כוליה מה שהוא מטמא אדם משום נגע נבלה² ושהוא שומר הכוליה כשהכוליה טמונה בן דמלך לעיל (דף קסא): כמה חוטין נמשכים הימנה ללאו דאורייתא דאי דאורייתא מניין דבר שיועד לתורת אורל כגון חלב שחישב עליו ועדיין הכוליה טמונה בזה: **מטמא טומאה חמורה**. ואכן נתן כל סקופו לטמא טומאה חמורה אין צריך הכשר ויזהר לענין טומאת אוכלין אורל הוא וקטני צריך הכשר: **מעשה עץ שימש**. לאו בתורת אורל הוא מטמא אלא בתורת שומר לאוכל כעצם וכקרנים ובתפלים: **הרי אמרו בית שסבכו צורעים**. כלומר הרי הוכירו בית המסוכך צורעים דהוי בית. ולא ידענא היכן אמרו: **המסכך צורעים**. כגון שמיך ביתו ששכלים ובהם הרעים ויכין שעשה מהם סכך ויצטל הרעים ונעשה אהל חשוב ואם פתחה צרעת באותו בית הרי כל הבית טמא כולו והאל שלו יצלטמא אדם וכלים: **טומאתו לאו דאורייתא**. אותה טומאה שהבית חשוב אהל לטמא אדם לאו דאורייתא היא. ואית דגרסי בית שסבכו צורעים טהרו כלומר טהרו מטומאת אוכלים ונעשו עץ דבטלו אצל הסיכך טומאתו לאו דאורייתא כדפרשית: **אי אין מיהא עושה נפול**. והרי מתנבל עמה מטמא משום נבלה: **מ"ט דרבי שמעון**. דמטהר המעורה בצנלי חיים: לאמר